

USA TODAY BESTSELLER
DAWN BR

Dawn Brower

Seria Moștenirea Dăinuie

Cartea 1

Originea Harului

Traducere de Nicoleta Nagy

Dawn Brower

The Legacy's Origin

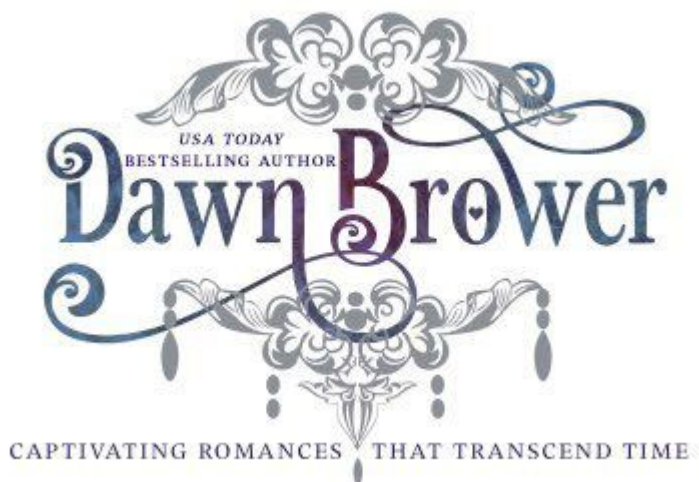
Copyright © 2018

Ilustrarea copertii de Victoria Miller

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produs al imaginației autoarei sau fictive și nu pot fi considerate reale. Orice asemănare cu locuri reale, organizații, sau persoane, în viață sau decedate, este în întregime întâmplătoare.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepția citatelor încorporate în recenzii.

Publicată de Tektime

SERIA MOȘTENIREA DĂINUIE

Originea Harului de Dawn Brower

Un Sărut Fermecător de Amanda Mariel

Viziuni de Plăcere de Clair Brett

În Căutarea lui Sam de Rebecca Lovell

Moștenirea lui Highlander de Hildie McQueen

Asistentul Farmacistului de Sandra Sookoo

Rapsodie și Răzvrătire de Aubrey Wynne

Un vânător, o vrăjitoare și o scorpie de Leona Bushman

Destiny's Duchess de Gemma Blackwood

Fermecarea Pungașului de Dawn Brower

Fermecarea Marchizului de Madeline Martin

Sărutul lui Grimoire de Torie James

Destinată Ducelui de Christina McKnight

Captarea dragostei unei doamne de Tammy Andresen

Uneori se întâmplă lucruri rele asupra cărora nu ai nici un control. Când treci printr-o situație dificilă încearcă să vezi partea pozitivă și păstrează speranța că soarta va restabili echilibrul. Nimeni nu a spus că viața va fi ușoară, și pentru unii este ca o bătălie după altă bătălie. Această carte este pentru toți ceea ce se luptă cu ceva. Nu avem nici o bucurie, și totuși, mergem mai departe. Perseverența și puterea sunt

ceea ce fac viața suportabilă. Mențineți-vă pe poziții și determinarea voastră de neclintit vă va ajuta să depășiți orice.

Nota AUTORULUI

Unele povești nu au un final fericit. Te frâng și sfârșești devastat de pierdere. Această carte îți va frânge inima, așa că pregătește-te de dezolare și deznădejde. În cuvintele editorului meu:

— Mulțumesc că m-ai făcut să plâng, răutăcios!

Seria de cărți Moștenirea Dăinuie este o colecție de povești despre descendenții unei familii persecutați în timpul vânătorii de vrăjitoare din Scoția. Deși familia nu este reală, și cartea este de ficțiune, ceea ce li se întâmplă sunt lucruri prin care mulți au trecut începând cu secolul XVI.

Deși povestea nu este una plină de bucurie, este semnificativă pentru a înțelege restul cărților din serie, mai ales prima, cea a Amandei Mariel. Sper să vă captiveze și să continuați cu restul de cărți din serie. La proiect participă autori talentați și vor crea niște povești uimitoare pentru voi toți.

Mulțumiri

Multe mulțumiri artistei coperti, Victoria Miller – nu am suficiente cuvinte pentru a-mi exprima aprecierea. Ești fantastică întotdeauna. De asemenea, vreau să îi mulțumesc lui Elizabeth Evans – pentru că face scrisul o plăcere. Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru reviziuni.

Mulțumiri speciale pentru toți autorii care au lucrat cu mine la seria Moștenirea Dăinuie. Este minunat să lucrezi cu atât de mulți autori talentați. Eforturi ca acesta fac scrisul mult mai plăcut și provocator. Efortul și dedicația voastră sunt de apreciat.

CAPITOLUL UNU

Scoția 1590

Sorcha Dalais Creag își ținea fiul Lachlan aproape în timp ce se plimbau agale de-a lungul câmpului care ducea spre stâncile Nord Berwickului. Dealurile verzi coborau spre o întindere stâncoasă și duceau la o plajă cu nisip de care se izbeau valuri în diverse nuanțe de albastru și alb. Respiră adânc, inspirând aerul proaspăt și bucurându-se de lucrurile simple din viața ei.

Soarele strălucea pe părul roșu-auriu al lui Lachlan, scoțând în evidență nuanțele roșii ca focul. Îl moștenise de

la ea, și o parte din ea era foarte bucuroasă. Asta îl făcea mai mult al ei, și deși părea egoist, spera că moștenise și alte lucruri de la ea. Harul ei îi oferea o înțelegere a oamenilor pe care altfel nu ar fi avut-o și îi arăta motivațiile celor din jur. Această informație făcea posibil să îi poată ajuta pe cei care aveau nevoie de ea. Brian ura necesitatea ei de a oferi asistență celor în situații disperate. Își iubea soțul, dar uneori el nu o înțelegea. Empatia era înrădăcinată în sufletul ei. Nu o putea ignora nici dacă ar fi vrut.

Brian era un om bun și le asigura o viață bună. Era al patrulea fiu al unui conte dar fără o moștenire. Puținii bani pe care îi avusese îi folosise să deschidă un magazin de marfă cu puțin din toate iar Sorchă se ocupa de produsele de farmacie. Aduna ierburi și le pregătea pentru vânzare în fiecare zi. O făcea să se simtă utilă chiar dacă la majoritatea oamenilor le era frică să fie văzuți cumpărând ceva care ar fi putut fi asociat cu vrăjitoria.

Sorchă nu putea să-și facă griji. Ar fi durut-o sufletul dacă nu i-ar fi ajutat. Simțea că era parte din harul ei și nu avea cum să fugă de el. Toți membrii familiei ei aveau un har special. Ea ajuta oamenii înțelegându-le emoțiile pentru a îi putea vindeca atât în interior cât și în exterior. Își asuma riscul de a fi numită vrăjitoare deoarece alternativa îi crea dureri de stomac. A ignora o afecțiune putea duce la moarte, și nu putea trăi cu această alternativă.

Se opri să culeagă roseroot de pe marginea stâncii și îl puse în buzunarul șorțului. Planta creștea acolo și ajuta cu anumite boli. Sinceră să fie, nu era foarte sigură cum

funcționa, dar uneori, atunci când anumite răni se infectau și se înroșeau, roserootul putea fi folosit pentru a le eradica.

Lachlan alerga în spatele ei chicotind. Se întoarse și se uită la el. Băiețelul se împiedică de propriul picior și se rostogoli pe deal. Se ridică, dădu din cap, și începu să alerge din nou.

— Au, băiete, spuse ea și apoi râse. Mă termini.

Terminase de cules ierburile, și era timpul să se întoarcă. Făcuse inventarul cu o zi înainte, și avea tot ce îi trebuia. Sorchă avea nevoie doar de câteva lucruri, și mai târziu va merge în oraș să le procure.

— Ma, strigă el. Prinde-mă.

Era un joc pe care îl jucau ori de câte ori aveau posibilitatea. Ea alergă după el iar râsul lui răsună în vânt. Lachlan alerga cât de repede îi permiteau piciorușele sale mici. Era un băiețel mic de cinci ani, vesel din prima zi când se născuse. Sorchă avea o viață binecuvântată, și fiul ei era cea mai mare bucurie. Ar fi făcut orice pentru el.

Sorchă își ridică fusta și alergă mai repede. Ajunse la Lachlan și se aplecă să-l ridice în brațe.

— Băiețelul meu cuminte, zise ea apoi îi sărută obraji. Este timpul să faci nani.

— Nu, spuse el.

— Da, spuse ea. Băieții au nevoie de somn ca să crească puternici. Îl strânse în brațe și treptat nemulțumirea lui dispăru și își recăpătă zâmbetul. Curând, avea un zâmbet larg și strălucea de fericire.

— Așa băiatul meu. Ești gata să mergem?

El dădu din cap.

— Da, ma.

L-a dus în brațe până la casa lor de pe plajă. Se îngrijea de casă singură, deși crescuse cu servitori, tatăl ei fiind un mare nobil. Familia lor fusese întotdeauna parte din baronia Dalais. Fratele ei, Niall, era acum baronul, de când tatăl lor murise cu câțiva ani în urmă. Avea și o soră Caitriona, care era căsătorită cu fierarul orașului. Probabil că s-ar fi putut căsătorii cu oameni mai înalți, dar iubirea era mai importantă decât rangul. Familia lor avea nevoie de acea emoție puternică pentru a fi uniți.

Aproape de casă Sorchă se încruntă când observă că cineva aștepta nerăbdător. De îndată l-a recunoscut. Era parohul, Tamhas Gall. Era înalt, deșirat, și avea un tic nervos. Avea părul castaniu și ochii maro. Își învârtea pălăria în mână în timp ce îi aștepta să se apropie. Parohul avea ceva care Sorchei nu îi cădea bine, dar nu împărtășise sentimentul cu

nimeni. Avea o nevastă dulce care compensa pentru temperamentul lui.

— Bună ziua, îl întâmpină Sorchă. Îl puse jos pe Lachlan și întreabă:

— Ce faceți?

— Eu sunt foarte bine, spuse parohul. Lumea în sat spune că te pricepi la medicină.

Era o limită delicată. Nu era bine să recunoască în mod deschis aptitudinile ei cu ierburi. Ar fi putut fi judecată pentru vrăjitorie. Majoritatea oamenilor nu o întrebau direct. Nu vroiau să piardă unica persoană capabilă de a îi ajuta cu afecțiunile lor. Dar parohul nu ar fi avut nici o problemă să o dea pe mâna unui vânător de vrăjitoare.

— Cine spune povești despre mine? întreabă ea cu grijă.

— Vă rog, spuse el apropiindu-se. O durere amestecată cu anxietate îi răsuna în voce.

— Doamna mea soție este în travaliu. Au trecut ore, și mă tem pentru ea și prunc.

Sorchă atât a trebuit să audă. Beitris Gall avea nevoie de ea și ar fi făcut orice pentru a o salva.

— Va trebui să-l duc pe Lachlan la Dalais Manor înainte de a veni să vă văd soția.

— Putem să-l lăsăm pe drum, spuse arătându-i trăsura.

— Trebuie să ne grăbim. Eu...

— Nu mai trebuie să spuneți nimic, îl opri Sorcha.

— Îmi puteți explica pe drum. Culesese ierburi toată dimineața. Multe dintre ele nu ar fi ajutat cu starea lui Beitris, dar nu voia să piardă timp sortând ceea ce avea în coș. Era mai ușor să aducă tot și să scoată ce avea nevoie acolo.

Sorcha l-a ridicat pe Lachlan și l-a așezat în trăsură, apoi s-a urcat lângă el. Parohul s-a suit și el rapid. A luat hățurile și le-a plesnit pentru a face caii să meargă. Trăsura s-a propulsat, lovind fiecare denivelare în drum spre Dalais Manor.

Distanța era scurtă de la cabana Sorchei, deci nu le-a luat prea mult timp să ajungă. Impozantul conac era în familia ei de generații, dar era modest în comparație cu majoritatea caselor de nobili. Nu avea o sală de baluri, dar avea o frumoasă sufragerie. Nu puteau face petreceri mari, dar puteau să aibă oaspeți la cină. Biblioteca mică care era și biroul lui Niall era una dintre camere ei preferate. Setea ei de cunoaștere crescuse citind limitata colecție de cărți. Nu aveau o familie mare, și nu trebuia să împartă spațiul unde

dormeau. Aveau chiar și câteva dormitoare în plus disponibile pentru oaspeți ocazionali. Era luxos, dar nu obscen.

Trăsura se opri în fața conacului. Sorchă coborî și apoi se întinse după Lachlan.

— Mă întorc imediat, îi spuse parohului și intră.

Soția lui Ailis, fratele ei, o întâmpină.

— Sorchă, spuse ea, surprinsă. Nu știam că vi.

— Este soția parohului, spuse ea. Pruncul e pe drum, și e unul dificil. Poți să ai grijă de Lachlan cât mă duc să o îngrijesc?

Ailis își mușcă buza de jos și își frecă burta proeminentă. Era prima ei sarcină. Erau nerăbdători pentru sosirea pruncului în câteva luni.

— Of, spuse ea. Sper să fie bine.

— Totul va fi bine, dar trebuie să plec, zise Sorchă. Lachlan, să fi cuminte cu mătușa ta.

Lachlan se agăță de piciorul lui Sorchă.

— Vreau cu mama, spuse el.

Sorcha se aplecă și îi sărută obrăjorii.

— E timpul să faci nani, și ți minte ce am spus despre nani.

— O să cresc puternic, spuse el.

— Așa este, băiețelul meu, spuse ea ciufulindu-i părul.

— Mătușa Ailis te duce să dormi.

Ailis o îmbrățișă pe Sorcha.

— Ai grijă, șopti ea.

— Ar putea fi un mare risc.

Sorcha dădu din cap.

— Nu o pot lăsa să moară. Își dădea seama că era periculos să-l ajute pe paroh și soția sa. Dar nu putea să nu îi ajute pe cei ce aveau nevoie de ajutor. Se temea că într-o bună zi asta îi va provoca probleme. Tot ce putea face era să se roage că nu se va întâmpla niciodată, și că de această dată totul va fi bine ca de obicei. Să o lase pe Beitris și pruncul ei să moară pentru a se salva – ar fi o durere cu care nu ar

putea trăi. A lăsat deoparte îndoielile și a continuat. Pentru ea, nu exista o altă opțiune.

— Bine, Ailis conveni. Știu că nu pot să te opresc. Ar fi o pierdere de timp și îmi e destul de greu să respir oricum. Pruncul mă presează din ce în ce mai mult.

Sorcha zâmbi.

— Așa fac. Familia ei creștea cu copilul lui Niall și Ailis. Caitriona avea fiice gemene, Sorcha îl avea pe Lachlan, și curând un nou prunc li se va alătura. De abia aștepta să-și cunoască noul nepot.

— Trimit vorbă când aflu mai multe, spuse ea și se grăbi să iasă.

Parohul era în trăsură unde îl lăsase. I se vedea neliniștea și Sorcha i-o simțea. De abia mai stătea în scaun și ținea hățurile strâns. Se sui și dădu din cap la el. Cuvintele nu erau necesare. A mișcat hățurile și caii au pornit la drum. Casa parohului era aproape de Dalais Manor la capătul de nord al proprietății. Era de datoria baronului să aibă grijă de paroh și să le plătească cheltuielile de trai. Parohul actual preluase postul înainte ca tatăl ei să moară. Niall moștenise responsabilitatea și nu a fost încântat.

Familia ei credea în Dumnezeu și respecta religia lor, dar nu fuseseră niciodată zeloși. Tamhas Gall era înverșunat împotriva vrăjitoarelor. Era în favoarea comenzii regelui ca

toate vrăjitoarele în Scoția să fie eradicate. Sorcha nu credea în magie, dar știa că anumiți oameni aveau daruri deosebite. Familia ei era un exemplu. Dar nu era magie. Darurile lor veneau de la o putere supremă, și nu aveau nici o consecință negativă. Nimeni nu o putea convinge vreodată că erau rele.

Trăsura se opri în fața casei. Tamhas sări jos și priponi hățurile de un stâlp din apropiere, apoi o conduse înăuntru. Urlete lui Beitris răsunau în toată casa. Și se înteteau pe măsură ce se apropiau de dormitor. Sorcha intră și respiră adânc. Beitris era palidă, și pielea îi era îmbibată de sudoare. Gâfâia puternic și nici măcar nu observase când au intrat.

— Beitris, șopti Sorcha.

— Cum te simți?

Își întoarse capul și se uită la Sorcha. Ochii ei de un verde închis care de obicei sclipeau erau acum o nuanță pală. Nu a spus nimic, nici măcar nu a încercat, doar s-a uitat fix la Sorcha și căzu inconștientă.

— Of, asta nu e bine deloc.

Sorcha trase plapuma care acoperea corpul transpirat al lui Beitris. Era mai rău decât credea. Cearșafurile erau pline de sânge, și șansele ei de supraviețuire scădeau cu fiecare

secundă care trecea. Dar pruncul ar putea fi salvat. Dacă ar putea să o trezească.

— Beitris, spuse Sorchă atingându-i obrazul ușor. Poți să deschizi ochii?

A gemut și a deschis ochii încet.

— Nu cred că pot face asta.

— Ba poți și o vei face, îi răspunse Sorchă. Dacă vrei să trăiască pruncul trebuie să-l împingi afară. Ești pregătită?

Ea dădu din cap.

— Nu pot.

Sorchă verifică dacă pruncul era gata să vină. Capul părea să fie blocat, și l-a mișcat un pic pentru a o ajuta pe Beitris. Era atât de aproape și nici măcar nu își dăduse seama. De ce oare nu trimise parohul după o moașă sau ea mai devreme? Chiar a crezut că soția sa va putea face asta singură?

— Împinge pruncul afară, îi spuse Sorchă.

Lacrimi căzură pe obrajii deja uzi ai lui Beitris.

— Nu pot, insistă ea.

— Acum, spuse Sorchă.

— Trebuie sau pruncul va muri.

Nu-i spuse că pruncul ar putea muri oricum sau că propria ei viață era în pericol. Întâi, pruncul trebuia să se nască, și apoi restul va depinde de soartă. Beiris a început să reacționeze la cererea ei și gemând împinse pruncul afară. Sorchă îl trase, și se îngrijoră și mai tare. Pruncul nu plângea și nu deschise ochii.

— Este ceva în neregulă? Întrebă Beiris.

— Este băiat sau fată?

Voia să-i dea vestea bună că era un fiu, dar trebuia să-i dea și vestea rea.

— Nu respiră.

— Fă-l, ordonă Beiris, pe un ton plin de panică. Făcu un gest către copil.

— Dă-mi-l.

Sorcha l-a curățat și l-a înfășurat într-o păturică apoi i l-a dat lui Beitris. Trebuie să-l vadă, chiar dacă nu a supraviețuit. Parohul ar fi trebuit să reacționeze mai rapid decât o făcuse. Poate astfel ar fi putut să salveze pruncul.

— Tu ai făcut asta, zise Beitris. Ar fi trăit dacă nu insistai să-l împing. Avea nevoie de mai mult timp.

Agonia și durerea lui Beitris o învăluiră, făcând-o să-și piardă echilibrul lovită de emoții. Se întinse după ceva de care să se țină dar nu găsi nimic. Dacă nu respira curând, va leșina.

— Doar nu crezi asta.

Femeie, vei fi bine? Tamhas Gall își întrebă soția intrând în cameră.

— S-a terminat? Avea o expresie perplexă pe chip. Dus era domnul plin de anxietate care venise după ea mai devreme. Omul din fața ei era complet diferit. Cum putea o persoană să fie un așa amestec de emoții contrare? Parohul era atât de crud că aproape a strivit-o. Nu îi păsa de soția și copilul său? Se duse la Beitris și luă pruncul din brațele ei.

— De ce nu plânge?

— Ea l-a omorât, Beitris acuză, țipând complet isterică.

— Nu a avut nici o șansă.

Tamhas îi dădu pruncul înapoi lui Beitris.

— Nu ar fi trebuit să vin la tine pentru ajutor. Ești o vrăjitoare după cum spun zvonurile. Vei plăti pentru păcatele tale. Vocea lui era acuzatoare și amestecată cu dispreț. Ochii i se îngustară în fante minuscule. Răutate emana din el în valuri în timp ce se îndrepta spre ea.

Ridică o oală la Sorchă și o lovi în cap. Oasele nasului se fisurară de la lovitură, iar fața i se umplu de sânge. Camera începu să se învârtă cu ea și își pierdu controlul. Emoțiile din cameră o supraîncărcaseră și – împreună cu lovitura-o doborâra. Privirea i se întunecă și rămase pradă omului care se temuse că va fi sfârșitul ei.

CAPITOLUL DOI

Caitriona avea viziuni când se aștepta mai puțin. Câteodată le înțelegea sensul dar alte dăți erau atât de întunecate că putea doar să ghicească. De cele mai multe ori erau lucruri care încă nu se întâmplaseră, dar din când în când era un crâmpeli din trecut, ca și când o forță încerca să o oprească să facă aceeași greșeală. Oricum, Caitriona Dalais Guaire, întotdeauna lua ceea ce i se arăta în serios.

Așa că în timp ce stătea în cabană cu micuțele gemene, brodând în soarele după-amiazei, se opri să observe viziunea ce o învăluia. Viziunea era mai mult o serie de imagini care nu însemnau mare lucru pentru ea și prima a fost a surorii ei dragi, Sorcha, cu un prunc în brațe. Camera îi era necunoscută, dar persoanele erau parohul și soția sa.

Următoarea a fost a atelierului de fierărie a soțului ei. Caitriona se afla în mijlocul atelierului iar soarele apunea și purta aceeași rochie-sugerând că ceva se va întâmpla mai târziu în ziua aceea. Se uită în sus cum cineva se apropia, pumnul lor pregătit să lovească. Simții durerea loviturii chiar și prin viziune. O durea, dar își putea da seama că fiind o viziune îi diminuase intensitatea. Dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat, probabil că și-ar fi pierdut conștiința. Dacă ar putea împiedica să se întâmple, ar face-o.

Următoarea viziune a fost a soțul ei. Era la marginea câmpului care ducea la Dalais Manor. O mulțime de săteni furioși înainta pe el. Torțe luminau cerul întunecat în timp ce băteau cu putere în ușă. Fratele ei, Niall, deschise ușa și li se adresa. La scurt timp îl târau afară. Fratele ei nu se opunea și părea să-și accepte soarta.

Teamă se răspândi în stomacul ei ca un foc scăpat de sub control ce consuma totul în calea lui. Dacă asta urma să vină... înghiții greu în timp ce următoarea imagine apărui. Era Aillis. Era ghemuită într-o pivniță ascunsă în conacul Dalais. Îi ținea pe Lachlan și gemeni în brațe. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Aillis își ridică mâna și și-o șterse. Se aplecă și sărută copiii, șoptindu-le ceva. Ridică un deget la

gură drept semn să nu facă gălăgie. Cu siguranță se ascundeau.

De ce, nu își putea da seama. Caitriona nu înțelegea motivul pentru care sătenii l-au luat pe fratele ei. Ailis părea atât de îngrozită uitându-se în sus la zăvorul tras al pivniței. O căutau sătenii și pe ea și pe cei mici? Cine o să îi protejeze? În acel moment și-a dat seama ce trebuia să facă. Toate imaginile mai puțin cea cu Sorchă erau din aceeași zi mai târziu. Cea cu Sorchă era probabil din trecut, și restul din viitor.

Ar putea face ceva pentru a-i ajuta pe fratele ei și soția lui. Poate ar putea să se salveze și pe ea însăși. Numai Dumnezeu ar fi putut-o ajuta pe draga ei surioară acum. Îi era groază de ce soartă ar putea avea Sorchă, și nici nu se putea gândi la asta. Oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg, și Sorchă va plăti un preț pentru superstițiile ei.

Caitriona sării în picioare și strigă la fete:

— Mergem la Dalais astăzi. Fetele au sărit fericite și au pornit spre conac. Le va lua mai puțin de o jumătate de oră, dar părea că le va lua toată ziua.

Fiicele sale erau identice inclusiv la gropița din obrazul stâng și părul blond care le cădea peste urechi în bucle. Aveau doar patru ani. Soțul ei spunea că seamănă cu ea și că vor fura inimile tuturor flăcăilor. Aveau pielea ei, dar nu vedea nimic altceva din ea în ele.

— Mama, spuse micuța Moire.

— Da, draga mea, răspunse ea.

— Se va juca cu noi unchiul Niall?

Fiicele ei își iubeau unchiul. Le acorda foarte multă atenție ori de câte ori vizitau. Niall era frate geamăn cu Caitriona, și aveau o conexiune specială. Acea conexiune se transferase și la fiicele ei.

— Îl iubesc pe unchiul Niall, spuse fericită Lili.

— Se va bucura că vreți să îl vedeți, spuse ea. Dar nu știu ce planurile are pentru astăzi. O să vedem.

Se ruga să aibă suficient timp să meargă la Dalais, și apoi la fierărie. Caitriona se temea că dacă nu vorbea cu Daniel, va plăti prețul apărut în viziune. Nu s-ar putea ierta dacă era rănit în locul ei. Trebuia să împiedice-totul.

Dalais apăru la orizont. Casa familiei a avut întotdeauna un loc special în inima ei. Cum ar fi putut să nu aibă? Crescuse în sălile ei sfinte. Mama ei murise dându-le naștere ei și lui Niall – erau gemeni, dar nu identici ca fiicele sale. Sorcha era cea mai mare și întotdeauna se îngrijise de ei. Au avut o dădacă care i-a îngrijit, dar Sorcha era inima lor. Tatăl lor nu s-a interesat prea mult de ei. Erau atât de aproape de a

ajunge la destinație. Încă câțiva pași și era în casă, și spera să-l găsească pe Niall acolo.

Urcă treptele cu gemenele lângă ea și la scurt timp erau sus la ușă. Caitriona deschise ușa și lăasă gemenele înăuntru.

— Ailis, strigă ea. Câteva clipe mai târziu, Ailis ieși cu Lachlan. Caitriona se încruntă confuză.

— Sorch a fost aici deja? Speră să se înșele.

— Da, răspunse Ailis.

— L-a a adus pe micuț acum câteva ore. Soția parohului naște.

Viziunea cu Sorch se întâmplase deja. Caitriona nu prea înțelegea. Ce avea de a face nașterea unui prunc cu celelalte viziuni? Singura legătură între fierărie și mulțimea de săteni la Dalais era familia ei.

— Poți să ai grijă și de micuțele mele? Am ceva important de făcut. Speră că nu împlinea profeția în loc să o oprească. Deși, oricum, nu avea nici o importanță atâta timp cât fetele erau în siguranță – erau mai importante decât propria ei viață.

— Da, pot, răspunse ea. E practică bune pentru atunci când o să vină pruncul meu. Își trecu mâna peste burtă.

— Ce face nepoțelul meu? Caitriona își puse mâna pe burta lui Ailis. Pruncul se mișcă și ea râse.

— O să fie un bărbat puternic. Caitriona avusese o viziune cu pruncul lui Ailis după se născuse. Stătea lângă pătuțul lui zâmbind la el. S-a uitat la cineva și i-a rostit numele. Când Caitriona a pomenit numele din viziune, le-a plăcut lui Ailis și Niall. Nu au mai îndrăznit să îl pomenească de teamă să nu se întâmple ceva. Îl vor pomeni când va veni pe lume pentru a sărbători nașterea lui.

— Mă întorc îndată ce pot.

Ailis dădu din cap.

— Te așteptăm. Du-te, fetele o să fie bine aici cu mine și Lachlan.

Caitriona dădu din cap și se îndreptă spre ușă calmă, deși totul în interiorul ei țipa să alerge cât mai repede la fierărie – la Daniel. Dar, nu voia să le sperie pe fete sau Ailis. Fetele erau prea mici să înțeleagă viziunea dar Caitriona și-ar da seama imediat că ceva nu era bine. Așa că a așteptat să se îndepărteze puțin de conac până când nu a mai putut rezista. Apoi, a fugit cât de repede au ținut-o picioarele. Își dorea să fi avut o trăsură. Ar fi bine dacă ar ajunge mai repede. Dar, din păcate nu era posibil. Trebuia să folosească

ce avea și spera să fie suficient. Orașul era la câteva mile de Dalais.

Nu s-a oprit odată, până când a ajuns la marginea satului și a încetinit. Mergând pe stradă se uita cu grijă la săteni. Nimeni nu se uita la ea, și a respirat ușurată. Nu era prea târziu. Dar, dintr-o dată ceva i-a atras atenția.

Un grup de oameni se forma în jurul intrării curții bisericii. Parohul striga la ei, și ei strigau înapoi. Teama pe care o simțise mai devreme reveni în plină forță. Ce făcea parohul? De ce nu era acasă cu nevasta lui?

Caitriona se grăbi și intră în fierărie. Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu va putea face nimic pentru a o opri. Nu putea face nimic cu excepția de a se asigura că totul era pe calea corectă. O lovi o durere de cap când o imagine a surorii ei i se arătă. Avea buzele însângerate iar pe obrazul stâng i se forma o vânătaie roșie-albastră-verde. Avea lacrimi în ochi și suspine rezonau în jurul ei. Împrejurimile lăsau de dorit. Camera era întunecată, umedă și mizerabilă. O fereastră mică dădea puțină lumină. Caitriona îndepărtă imaginile și-și ridică mâna la piept încercând să-și calmeze bătăile rapide ale inimii. Draga ei surioară... Sorchă era deja pierdută. Să se salveze pe ea era de asemenea exclus. Putea doar să își salveze copiii și soțul. Va trebui să fie împăcată cu ideea. Un nod i se formă în gât și î-l înghiții. Nu avea timp să-și plângă de milă.

— Daniel, strigă ea.

— Aici, în spate, răspunse el.

Merse în camera din spate unde el lucra la un mic pumnal. Daniel îl ținea cu un clește și-l bătea cu un ciocan. Îl cufundă într-un butoi cu apă și apoi îl puse pe o masă de piatră, studiindu-i manopera.

— Daniel, se apropie.

— Te uiți la mine te rog?

Soțul ei era un om puternic. Dintotdeauna îl văzuse frumos și puternic. Orele lungi de bătut metale în diverse forme îi modelaseră și mușchii în opere de artă. Îi aprecia trupul și chipul minunat, dar nu asta o făcuse să se îndrăgostească de el. Natura lui generoasă și bunătatea înnăscută fuseseră ceea ce a atras-o la el. Când a curtat-o cu farmecul și zâmbetul ademenitor, a fost pierdută. Nu mai exista alt bărbat pentru ea. Nu conta că era de clasă mai joasă și că nu va fi niciodată o mare doamnă. Rangurile nu o interesaseră niciodată. Îl va iubi întotdeauna.

— De ce ai nevoie, drăguță? Întrebă el lucrând în continuare. Tonul lui cald răsuna cu dragostea lui pentru ea. Nu o ignora complet niciodată. Aveau o conexiune puternică.

— Am avut o viziune, îi spuse ea.

Doar atât a trebuit să audă pentru a lăsa pumnalul deoparte și veni la ea.

— Ce ai văzut? Toată lumea în familie îi lua viziunile în serios. Aveau suficientă experiență pentru a ști că ceea ce viziunile ei preziceau viitorul.

— Ești palidă iubito. Este atât de grav?

Dădu din cap și respiră adânc pentru a-și abține lacrimile. Aceasta era ultima dată când își va vedea minunatul soț. Caitriona dorea să păstreze memoria acestui moment. Bunătatea lui, preocuparea, iubirea... Se aplecă și îl sărută. Căldura buzelor lui îi amelioră fiorul ce o pătrundea.

— Nu am timp să-ți explic tot, spuse și se trase înapoi. Trebuie să faci ce îți spun.

— Bine, spuse el.

— Du-te la Dalais, spuse ea. Acum, cât mai e timp încă. Trebuie să o salvezi pe Ailis și pe copiii.

El se încruntă.

— Fetele?

— Da, răspunse ea. Și Lachlan.

— Unde este fratele tău?

Ea dădu din cap. Nu avea timp să-i dea detalii. Nu o întrebase pe Ailis unde era Niall când fusese la Dalais. Nu îi trecuse prin cap. Când și-a dat seama de conexiuni a trebuit să acționeze repede. În graba ei, nu se gândise la toate detaliile. Acum realiza că ar fi trebuit să-i spună și lui Ailis despre viziune.

— Vezi tu când ajungi, spuse ea.

Dacă îi dădea prea multe detalii l-ar putea împiedica să facă ceea ce trebuia să facă. Nu putea ști că atunci când va sosi va vedea mulțimea plecând cu Niall. Poate va încerca să se grăbească și să încerce să-l salveze. Mulțimea îi va lua pe ambii. Daniel trebuia să o salveze pe Ailis și copiii. Ei erau mult mai importanți.

— Tu unde te duci? Întrebă el.

— Trebuie să o găsesc pe Sorchu, minții ea. Avea un sentiment că o va vedea curând, dar nu într-un mediu primitiv. Se temea de acel moment mai mult decât ar putea spune. Va fi plin de durere și teroare mai mult de cât își dorea să se gândească. Soarta ei fusese pecetluită cu mult timp înainte de a avea viziunea. Îi frângea inima și îi sfâșia sufletul. Acestea erau ultimele ei secunde cu omul pe care îl iubea. Probabil că nu îl va mai vedea niciodată, nici pe el nici pe dragele ei fete. Trebuia să-l protejeze, și pe fiicele lor. Nu putea face nimic despre soarta ei, dar putea să încerce să le asigure lor supraviețuirea.

— Promite-mi că îi vei salva.

— Da, spuse el. Apoi se aplecă și o sărută.

— Vor fi bine, dragostea mea. Nu îți face griji.

— Pivnița din spatele bucătăriei, spuse ea.

— Intră acolo când este liber.

Cu aceste cuvinte, el plecă pe ușa din dos. Ușa se închise în urma lui, și câteva clipe mai târziu, auzii ușa din față deschizându-se. Se întoarse și i se întâlni privirea cu Ellair Friseal, unul din prietenii apropiați ai parohului. Era malițios și abuza de toată lumea și tot în jurul lui.

— Ellair, spuse ea, surprinsă.

— Dacă îl cauți pe Daniel, a închis. Are o urgență de familie. Era după-amiază și soțul ei aproape niciodată nu închisese așa de devreme. Spera ca Ellair să plece fără nici un incident, dar se îndoia că venise pentru serviciile lui Daniel.

— Am să vorbesc cu soțul tău mai târziu, spuse el.

— Pe tine te căutam. Te-am văzut venind în direcția asta. Ne salvează timp să te căutăm mai târziu.

Apoi își ridică pumnul și o lovi în față. El era cel din viziune... nu a fost surprinsă, dar sperase să evite durerea loviturii. Din păcate, a durut mai tare decât în viziune. A văzut negru și a căzut la pământ.

CAPITOLUL TREI

Niall, baron de Dalais stătea pe cal și cerceta terenul. Lucrurile mergeau bine și se aștepta că recolta va fi bună la sfârșitul lunii. Petrecuse toată ziua vorbind cu fermierii pentru a se asigura că au tot ce le trebuie. Îi cunoștea de când era un baietel și preluase o mare parte din responsabilități de când era foarte tânăr. Tatăl său încetul cu încetul își pierduse interesul de a se ocupa de proprietate și îi dăduse control complet cu ani înainte de a muri.

Uneori, responsabilitățile erau o adevărată povară. Erau zile când își dorea să-și ducă familia cât mai departe de acolo. Schimbările din Scoția îl deranjau la un nivel visceral. Îl durea adânc în interior când vedea cum se deteriorau oamenii din jur. Foloseau noua vânătoare de vrăjitoare drept motiv să persecute oameni nevinovați în numele lui Dumnezeu. Propriile lor inimi pline de ură demonstrau adevărata lor credință, și nici nu își dădeau seama. Le vedea răutatea înconjurându-le sufletele.

În distanță răsunară strigăte care îi atraseră atenția. Se întoarse spre sunete și observă un grup mare de oameni îndreptându-se spre Dalais Manor. Intențiile lor erau

evidente, nu datorită țipetelor, ci datorită nuanței de roșu aprins din jurul lor. Furia și răutatea debordau, colorând fiecare membru al mulțimii. Niall porni în galop spre conac. Trebuia să ajungă înaintea lor. Nu știa de ce se îndreptau spre casa lui, dar trebuia să fie acolo să o protejeze pe Ailis și fiul lor ne născut.

Se opri în fața conacului, se dădu jos de pe cal și îl priponi rapid. Niall se repezi înăuntru și se îndreptă spre camera unde Ailis de obicei broda. Dar, nu era acolo. Inima îi bătea puternic. Ieșii din cameră și se îndreptă spre scară.

— Ailis, strigă el.

— Aici, strigă ea înapoi.

Urcă scările rapid. Pregătea camera copilului? De ce era în acea cameră? Când intră, fu surprins să le vadă pe nepoate și Lachlan cu ea. Soția lui tocmai le spunea o poveste de aventură și de vitejie.

— Ailis, zise el cu un ton grav.

— Trebuie să vorbesc cu tine acum.

— Poți să aștepți?

— Nu, spuse el.

— Adu copiii și vino cu mine.

Ailis nu s-a mișcat. Își țuguie buzele, în semn de nemulțumire.

— Au avut o zi lungă și trebuie să se odihnească.

Dar nu era timp. Trebuia să îi facă să se miște. Mulțimea va fi acolo de îndată, și când ajungeau... Niall dădu din cap. Nu vroia să-și imagineze ce se putea întâmpla dacă intrau în casă. Ailis și copiii trebuiau să fie în siguranță. Ei erau singurul lucru important acum.

— Știu că sunt obosiți, iubire, zise el încet.

— Dar nu aș face asta dacă nu ar fi necesar.

Niall nu a așteptat un răspuns. S-a dus la pat și le-a luat în brațe pe Moire și Lili. Ailis l-a ridicat pe Lachlan și a ieșit după el. Îi duse jos pe scările servitorilor în bucătărie, apoi deschise ușa cămării. În spate, era un inel de alamă care deschidea ușa pivniței. Nu foloseau această parte a casei prea des. Niall nu își permitea să aibă servitori. O femeie venea de trei ori pe săptămână să o ajute pe Ailis cu curățenia dar în general soția sa se îngrijea de casă.

Puse fetele jos și ridică inelul.

— Trebuie să intrați aici, spuse el.

— De ce? Întrebă Ailis. Mâinile începură să-i tremure, și o cuprinsese panica. Se uită în jur ca și când încerca să își dea seama care era urgența. Soția lui nu era atât de naivă să nu își dea seama că surorile lui avuseseră un motiv întemeiat să-i lase copiii în grijă. Nu era prima dată, dar de obicei o anunțau din timp. Niall nu se aștepta să îi găsească acolo și rar petreceau noaptea la ei. Caitriona și Sorchă nu se separau de copii cu ușurință. Nu le-ar fi lăsat la Dalais dacă nu erau în pericol, iar acum același pericol se îndrepta spre ușa lor.

— Ce se întâmplă?

— O mulțime furioasă se îndreaptă spre casă. Nu știu încă ce vor, dar nu vreau să fiți în pericol.

Se prinse de cămașa lui îngrozită.

— Sorchă a venit să mă întrebe dacă pot avea grijă de Lachlan. Se ducea să o ajute pe soția parohului să nască.

Niall își dădu seama imediat de ceea ce se întâmpla. Dacă Sorchă își folosisese darurile, ar fi fost identificată imediat drept vrăjitoare de cei care credeau în astfel de lucruri.

— Acum cât timp a fost asta?

— După-amiază devreme, spuse ea.

— La scurt timp după a venit Caitriona. M-a rugat să am grijă de fete. A avut o viziune.

Niall blestemă în șoaptă. Nu era un semn bun deloc. Probabil avea o idee de ceea ce urma.

— Ți-a spus ceva?

Ailis dădu din cap.

— Nu mi-a spus că a avut o viziune. Dar se putea vedea pe chipul ei. Se grăbea să ajungă undeva și m-am gândit că va explica atunci când va putea. Ști cum sunt viziunile ei.

Bătăi puternice răsunară în ușă. Grupul furios sosise. Nu mai aveau timp să vorbească. Niall o sărută rapid. Va trata cu mulțimea și apoi va vedea ce s-a întâmplat cu surorile sale. Nu putea să facă decât un singur lucru în acel moment și era mai important ca Ailis și micuții să fie în siguranță.

— Repede, intrați aici. Când este sigur, vă deschid să ieșiți.

Ailis nu s-a opus de această dată. Coborî în pivniță și se întinse să-i ajute pe micuți. Întâi i-o dădu pe Moire, apoi pe sora geamănă, Lili și în final pe Lachlan. Apoi închise capacul și puse un covor peste. Dacă percheziționează casa

nu se vor gândi să caute acolo. Ailis putea ieși după un timp dacă era necesar și nu avea de ales. Niall ura ideea de a o lăsa acolo dar, dacă voia să le salveze viață nu avea de ales.

Plecă și se îndreptă spre partea din față a casei. Când ajunsese în salon, se deschise ușa și intra Tamhas Gall. Câțiva bărbați în urma lui. Luceau roșu și furia lor aproape îl doborî pe Niall. Atât de multă ură impregna sufletele acestor bărbați. Cum puteau să se suporte pe ei înșiși?

— Intrați des neinvitați? Niall se încruntă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Unde este nevasta ta? Întrebă Tamhas.

— Nu este acasă, minți Niall. Nu îi plăcea să mintă, dar ar fi făcut orice pentru iubirea lui.

— Își vizitează familia în Edinburgh. Ce nevoie aveți de ea?

— Trebuie să vorbim cu ea, spuse Tamhas.

— Cheam-o. Nu vrem să îi facem nimic. Era aici când am fost mai devreme. Este foarte important.

Minciunile i-au schimbat culoarea din roșu în galben. Dacă o găsea pe Ailis, cu siguranță îi va face rău. Niall ar fi murit

Înainte de a-i spune unde să o găsească pe iubita lui. Nu aveau cum să o găsească, iar ea ar dispărea cu mult înainte de a își da seama că fusese în Dalais tot acest timp.

— După cum v-am spus, zise el calm.

— A plecat acum ceva timp. După ce ați trecut pe aici. Spera ca parohul să-l creadă. Viața ei și a copiilor depindea de asta.

— Puteți pleca acum.

Tamhas se uită împrejur și apoi zâmbi la el cu răutate.

— Vorbim cu ea mai târziu. Nu cred să fi ajuns prea departe. Tamhas răspunse cu dispreț. Rânji și întâlni privirea lui Niall.

— Tu vi cu noi.

El ridică o sprânceană batjocoritor.

— Cu ce autoritate? Sunt cel mai mare în rang în acest județ. Nu răspund de voi.

Dar nu conta. Era baron, dar gloatei nu îi păsa. O putea vedea în ochii lor, chiar și fără harul lui special. Erau însetați de sânge, și îl voiau mort. Probabil că deja îi

capturaseră surorile. Ce aveau împotriva întregii familii nu știa. Dacă SORCHA și-a folosit harul vindecător pe soția parohului...

Parohul nu îl plăcea nici pe el nici pe surorile sale și o spunea oricui îl asculta. Ceva trebuie să se fi întâmplat care să îi ofere oportunitatea mult dorită de a acționa împotriva lor. Niall nu știa ce descoperise parohul. Oricum, nu era de bine, și familia lui va plăti prețul. Își imagina că Tamhas plănuise totul. Parohul era malițios până în străfundul sufletului, și Niall își dăduse seama de când îl cunoscuse. Își avertizase surorile de natura lui mârșavă și le avertizase să-l evite. Dar SORCHA cu suflet ei bun credea că poate fi salvat. Dar asemenea om nu putea fi ajutat; nu mai putea fi salvat.

— Răspund la o autoritate mai mare decât a ta, spuse parohul batjocoritor.

— Prin decretul regelui, toți cei suspectați de vrăjitorie sunt judecați, și condamnați la moarte dacă sunt găsiți vinovați.

Discursul aproape că îl făcea pe Niall să râdă. Pentru o secundă, a crezut că îl va menționa pe Dumnezeu drept autoritate superioară. Doar era de datoria lui să vorbească în numele lui Dumnezeu. Dar nu, în schimb folosea superstițiile regelui pentru propriile-i planuri mârșave. Niall nu era surprins deloc.

— Mă suspectezi pe mine de aceste absurdități vrăjitorești? Ce dovezi ai împotriva mea?

Nu făcuse nimic care să îi dea acestui om, sau ori cui altcuiva, vre-un indiciu că ar avea un har special. Familia lor avusese grijă să nu spună nimănui din afară despre harul lor. Micuții și ei începuseră să dea semne că îl moșteniseră. De aceea Caitriona și Sorcha hotărâseră să nu îi dea la școală până când îi puteau învăța cum să și le ascundă.

— Le avem deja pe surorile tale și în curând își vor mărturisi păcatele, declară Tamhas.

— Nu avem nevoie decât de un semn pentru a dovedi că sunteți vrăjitori. Dacă ai semnul diavolului, ești blestemat.

Depe ce vorbea? Nu exista astfel de semn... apoi își aminti. Cu toții aveau semne din naștere. Erau unice dar similare în același timp. Era un semn roșu în formă de cerc. Și fiecare dintre ei aveau un vârf de stea dar în altă direcție. Al lui era în partea de sus a cercului, al lui Sorcha în stânga jos, și al lui Caitriona în dreapta jos. Dacă ar fi fost suprapuse formau un triunghi peste cerc. Cei trei formau un întreg...

— L-am găsit deja pe umărul stâng al lui Sorcha, spuse Tamhas mândru.

— Ellair Friseal o aduce pe Caitriona. Vom găsi și semnul ei. Ar fi mai bine să ni-l arăți pe al tău de bună voie.

Semnul Caitrionei era pe gleznă. Iar al lui era pe coapsă. Nu avea de gând să se dezbrace în fața acestor oameni și să li-l arate.

— Trebuie să declin oferta ridicolă.

— Cum vrei, spuse Tamhas.

— Ne vei arăta curând.

Niall își acceptă soarta.

Oamenii îl atacă și începură să îi tragă hainele. Nu avea cum să îi oprească. L-au târât după ei jumătate dezbrăcat și nu s-au oprit până la biserică. Aici, l-au închis într-o cameră murdară. Se uită în sus și întâlnește ochii surorilor lui.

Caitriona și Sorchu de asemenea aveau îmbrăcămintea sfâșiată și ambele aveau vânătaii pe față. Au plâns la vederea lui, iar el le-a luat în brațe. Și-a dat seama de soarta lor tragică și întregul corp i-a fost învăluit de tristețe. Niall nu înțelegea de ce soarta lor era așa de teribilă; dar, era sigur de un lucru. Surorile lui aveau nevoie de el și va trebui să găsească cumva puterea de a le ajuta să treacă prin iminentul dezastru. Pentru că acesta era doar începutul, și se temea că situația se va înrăutăți.

CAPITOLUL PATRU

S-a întunecat la scurt timp după ce a plecat de la fierărie înspre Dalais Manor. Daniel mergea lent, nesigur dacă să se grăbească sau nu. Viziunile Caitionei nu puteau fi ignorate. Harul ei îi salvase deja viața odată. Dar nici nu își putea imagina ce i s-ar putea întâmpla dacă cineva ar fi aflat despre harul ei. Când ea îi spunea să facă ceva, nu se îndoia de motivele ei chiar și atunci când își putea da seama că era o situație serioasă.

Soția lui era frumoasă și bună-Daniel s-a îndrăgostit de ea imediat ce a cunoscut-o și nu doar pentru că era frumoasă. Deși, a fost un factor – Caitriona avea ochi albaștri închis, păr blond și curbe. Nu își putea lua ochii de la ea. Soția lui era frumoasă nu doar fizic dar și ca persoană. A fost frumusețea ei ceea ce i-a atras atenția la început, dar bunătatea ei i-a cucerit inima.

Toată familia Dalais avea un har special. Era un secret care a devenit secretul lui odată ce a intrat în familie și înțelegea de ce trebuie să fie așa. Regele se întorsese din călătoriile lui plin de superstiții. Și vânătoarea de vrăjitori se întinsese chiar și în afara Scoției.

Niciunul din membrii familiei Dalais erau vrăjiori. Nu se închinau nici unei forțe întunecate și nici nu aveau abilități magice. Dacă într-adevăr erau un grup de vrăjitori atunci Aillis, Brian și el ar fi fost implicați. Dacă superstițioșii deveneau suficient de paranoici probabil că ar acuza chiar și copiii. Și ei chiar că erau cei mai inocenți. Nu aleseseră în ce

familie să se nască. Harul începea deja să se manifeste în ei. Moire avea darul viziunii iar Lili pe cel al sensibilității.

Catroina spunea că Lili începea să devină empată ca și Sorchia. Era conectată la emoțiile tuturor celor din jur. Începea să plângă fără motiv destul de des și să-și îmbrățișeze mama. Lachlan era plin de energie. Nu erau siguri dar credeau că era posibil să aibă mai mult de o abilitate. Deciseseră doar să-l țină sub observație. Un har era deja greu de controlat, mai multe ar fi fost o adevărată provocare.

Daniel trecu dealul și se opri brusc. Putea vedea la distanță torțe luminând cerul. Iar strigătele mulțimii îi dădură fiori. Oare de aceea îl trimisese Caitriona? Îi spusese doar că o să vadă odată ce ajunge. Fetițele lui dragi erau în Dalais Manor iar mulțimea aceea nu părea să aibă intenții bune. Dacă le făcuseră ceva...

Ce fel de oameni ar putea răni copii? Aceștia păreau în stare să omoare pe oricine în calea lor. Dacă ar încerca să îi oprească l-ar omorî și nu ar mai putea să ajute pe nimeni. Caitriona îi spusese să o salveze pe Ailis și copiii. Nu îl menționase și pe fratele ei.

Mulțimea se bulucii în casă. Daniel nu își putea lua ochii de la această scenă horifică. Strigau din ce în ce mai tare și distrugeau tot ce le ieșea în cale. Dacă îi vor da foc? Daniel spera să nu se ajungă la asta. Spera că ar fi fost avertizat în această privință de Caitriona. Atenția i se îndreptă acum spre intrare. Parohul era liderul mulțimii și aveau un bărbat

în posesie. Întâi l-au scos din casă apoi au început să-l târâie. Hainele îi erau rupte și fața aproape de necunoscut dar Daniel își dădu seama imediat cine era.

Scoase o răsuflare de durere. I se întoarse stomacul și dintr-o dată realizează de ce Caitriona nu venise cu el. Secretul lor fusese descoperit și erau judecați pentru vrăjitorie. Scumpa lui soție îl salvase pe el în loc de ea. Nu a fugit. Cât și-ar dori să o fi făcut... Dar a ales să îl salveze pe el și copiii. Ailis... Era gravidă cu primul ei copil. Era moștenitorul Dalaisului. Din nefericire probabil nu va mai rămâne mare lucru de moștenit odată ce judecata de vrăjitoare se va termina. Probabil că vor aresta pe toți cei din familia acuzată. Nu erau în siguranță și Caitriona încercase să prevină arestul lui și al copiilor. Cu siguranță nu i-ar fi oprit nimic în a o răni pe Ailis, chiar dacă era gravidă.

Mulțimea, fericită de captură se îndrepta acum înspre el. Se ascunse după un copac încercând să-și calmeze băile rapide ale inimii și îi așteptă să treacă. Stomacul îl durea și i se umplea de anxietate. De ce nu îi spusese soția lui ce urma să se întâmple? Probabil pentru că știa că nu ar fi lăsat-o în urmă. Era convins că ea era în pericol. Atacaseră Dalais – lordul cel mai înalt în rang din regiune. Asta însemna că nimeni nu era în siguranță și că întreaga familie se confrunta cu un pericol iminent. Dar nu avea timp să se gândească la asta sau să se întoarcă după soția lui. Îl însărcinase să salveze copiii. Și nu avea de gând să o dezamăgească nici pe ea și nici pe copii. Suferința pierderi va trebui să aștepte. Acum trebuia să se concentreze pe salvarea copiilor.

Se uită fix la oameni în timp ce treceau pe lângă el. Țipetele lor rezonau cu ură. Ei, nemernicii ar trebui să fie cei pedepsiți pentru sufletele lor negre. Caitriona, Sorchă și Niall erau oameni buni și onești. Cum de nu puteau să vadă asta? Ar fi spus că cei trei frați l-au vrăjit, dar nu era adevărat. Daniel nu înțelegea cum acești oameni puteau fi atât de răi. Nici nu era sigur că își dorea să înțeleagă.

După câteva minute dureroase mulțimea îl depăși. Daniel se îndreptă încet spre manor, încercând să nu facă nici un zgomot. În final, ajunse la ușă. Era încă deschisă iar foaierul fusese complet distrus. Cineva tăiasse chiar și un tablou și vasele fuseseră sparte. Era dea dreptul o minune că nu le trecuse prin cap să-i dea foc. Daniel era fericit că nu o făcuseră.

Merse prin casă în căutarea lui Ailis și a copiilor. Părea că și mulțimea făcuse același lucru. Toate camerele fuseseră răvășite. De abia când a ajuns la capătul scărilor și-a adus aminte ce îi spusese Caitriona.

Daniel fugi în bucătărie și în cămară, apoi se uită la podea. Un covor pe care nu îl mai văzuse i-a atras atenția. Fusese mișcat puțin de mulțime, dar descoperiseră ce ascundea. Nu îl mișcaseră suficient ... L-a tras de pe ușa pivniței și a ridicat zăvorul. Înăuntru i-a găsit pe Ailis, gemenele și Lachlan. Fața lui Ailis era umflată de plâns, pletele ei negre încurcate pe spate, își puse o mână pe burtă și pe cealaltă pe piept.

— Oh, Daniel, spuse ea surprinsă.

— Aproape mi-a sărit inima din piept.

— Ai avut o zi înspăimântătoare, spuse el.

— Și încă nu s-a terminat. Dă-mi micuții și să ne grăbim. Daniel se întinse și Ailis îi dădu una din gemene. O puse jos și o luă pe următoarea. După ce toți micuții au fost scoși, Daniel se întinse să o ajute și pe Ailis. Copiii erau tăcuți și se uitau la el fix. Nu a fost surprins de comportamentul lor. Aveau harul precum mamele lor și probabil își puteau da seama de gravitatea situației. I se făcea rău știind că înțeleg, chiar dacă poate nu tot pericolul în care erau. Copiii trebuie să fie doar fericiți și să se joace în siguranță în casa lor. Dar pe acești micuți îi aștepta o viață întreagă de durere.

— Unde e Niall? Întrebă Ailis.

Dar el nu vroia să îi spună ce s-a întâmplat cu soțul ei. Când au trecut pe lângă el l-a putut vedea mai bine, și nu era o priveliște plăcută. Fața îi era neagră și albastră, și nu doar din cauză că îl târau. Daniel nici nu era sigur dacă încă mai respira. Întru-un fel, ar fi fost mai bine pentru el dacă era deja mort. Ce plănuiau să îi facă era mult mai rău.

În adâncul sufletului știa că și Caitriona va avea parte de aceeași soartă, și că într-o bună zi va trebui să le spună asta fiicelor lui. Nu vroia să se gândească la ceea ce urma sau ceea ce probabil deja i se întâmpla soției lui. Ar fi alunecat în întuneric și nu ar mai fi putut să ajute ceea ce mai rămăsese din familia lui. Pe cât de mult îl durea să-și

împingă aceste sentimente deoparte, Daniel își înțelegea rolul.

Daniel dădu din cap.

— Nu e de bine.

Lacrimi i se rostogoliră pe obraji din nou. Sughiță și încercă să își recapete răsuflarea.

— Este...

— Nu știu, spuse el.

— Dar nu putem rămâne aici să aflăm. Se vor întoarce după tine și copii. Trebuie să ne ascundem.

Ailis se uită la copii apoi înapoi la el. Își putea da seama că ea își adunase toate puterile pentru a continua. Stătea dreaptă, iar buzele formau o linie subțire. Își puse mâna pe burtă și îi întâlni privirea.

— O să pregătesc niște mâncare să avem pe drum.

— Nu prea multă, spuse el.

— Va trebui să mergem pe jos până la următorul sat. Odată ajunși acolo, vom face un plan unde să ne îndreptăm.

Să meargă în Franța cu vaporul era cea mai bună opțiune a lor. Era posibil să nu se mai poată întoarce acasă, dar cel puțin micuții vor fi în siguranță. Vânătorii de vrăjitoare din Scoția nu și-ar imagina că sunt acolo. Probabil i-ar căuta în satul vecin sau în Anglia. Dar Franța era puțin cam departe pentru a călători să vâneze pe cineva care credeau că slăvește o entitate întunecată.

— Bine, Ailis conveni.

— Vom avea nevoie de ceva mâncare pentru călătorie. O să iau și ceva mici obiecte de valoare. Vom avea nevoie de bani și le putem vinde.

Ailis îl lăsa singur cu micuții. El îi duse în bucătărie și se așezară la masa. Lachlan se frecă la ochi cu mânuțele.

— Sunt obosit, și căscă.

— Când pot să dorm?

— Curând, spuse el.

— Da, zise Moire.

— Da, scumpete, răspunse el.

Semăna atât de mult cu soția lui că i se frângea inima uitându-se la ea. Aceași ochii albaștri strălucitori și păr blond-Daniel ar fi vrut să își ia fiicele în brațe și să plângă pentru ceea ce pierdeau. Dacă ar putea schimba lucrurile, ar fi făcut-o, dar acum nu era timp să se gândească la asta. Trebuia să preia controlul și să se asigure că ceea ce rămăsese din familia lui erau în siguranță. Odată ce erau în siguranță va putea să se întoarcă și poate își va putea salva soția. Se îndoia că ar putea, dar trebuia să încerce.

— Îmi e foame, spuse Moire.

— Vrei o felie de pâine cu gem?

Ea dădu din cap fericită. Tăie o felie din pâinea care era lângă un borcan de gem de roșii. Puse gem pe câteva felii și dădu câte o bucată la fiecare. Deși ceilalți nu ceruseră nimic știa că inevitabil o vor face odată ce Moire va începe să mănânce. Începură să mănânce în liniște.

Ailis se întoarse la scurt timp cu un sac mic. El nu întrebă ce a pus în el. Îi va spune la momentul potrivit. Se duse la cămară, luă un coș și îl umplu cu fructe, brânză și o pâine proaspătă. Era suficientă mâncare până la satul următor, și poate chiar și în plus pentru următoarea parte a călătoriei.

— Sunt gata, spuse ea.

Daniel dădu din cap și se întoarse spre micuți.

— Ați terminat de mâncat?

Cu toții dădură din cap.

— Putem merge la culcare acum? Întrebă Lachlan.

Ar fi vrut să îi poată spune că da.

— Mergem într-o aventura, spuse Daniel.

— Îți place să joci acest joc cu mama ta.

Lachlan zâmbi.

— Vine și mama?

I se frânse inima. Sărmanul băiat s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată părinții. Daniel habar nu avea unde era Brian. Caitriona îl instruisese doar să o salveze pe Ailis și pe micuți. Îi lăsă pe restul adulților să-și confrunte soarta.

— De această dată nu, spuse el cu tristețe.

— Haideți să mergem.

Copiii îl urmară în tăcere. Suspecta că gemenele înțelegeau mai mult decât spuneau. Poate chiar și Lachlan, dar nu erau dispus să creadă. Cu timpul, va avea încredere în instinctele lui. Micuții vor trebui să se maturizeze mult mai devreme decât ar fi trebuit. Daniel ar fi dat orice să poată schimba circumstanțele.

Ailis puse săculețul în coș. Îl luă de mâna pe Lachlan și dădu din cap la Daniel.

— După tine, spuse ea.

Daniel le luă de mâna pe Moire și Lili și ieșiră din Dalais Manor probabil pentru ultima dată. Nu se uită înapoi nici măcar o dată. Era prea dureros iar inima lui fusese deja sfâșiată suficient pentru o viață întreagă.

CAPITOLUL CINCI

Două săptămâni mai târziu...

Caitriona, Sorch, și Niall fură târâți din celulă și duși în curte. Soarele o orbi pe Caitriona, se împiedică și căzu la pământ. Durerea devenise o constantă prezență în iadul la care ea, fratele și sora ei erau supuși. Dacă ar fi putut să-i blesteme pe diavolii care ar îi torturau ar fi făcut-o.

— Ridică-te, vrăjitoare nemernică, îi porunci Tamhas.

— Nu ne prostesti. Nu te vei ruga la diavolul tău.

Tamhas Gall era singurul diavol pe care îl cunoștea și ar fi prefer să-și scoată ochii decât să se roage la el. Catriona se ridică încet în picioare se uită în ochii lui cu sfidare și îl scuipă. Zâmbi pentru prima dată în mult timp când îi văzu groaza de pe chip. Își șterse fața și apoi îi aruncă o privire plină de ură.

— Vei plăti pentru asta.

— Ce îmi poți face ce nu mi-ai făcut deja? Râse cu entuziasm.

— Nu suntem deja condamnați să murim astăzi?

— Cat, controlează-te, spuse Sorchă tăios.

— Nu, las-o, zise Niall.

— Poate că pot să ne omoare, dar nu înseamnă să ne lăsăm ușor.

Sorchă închise ochii și o lacrimă îi alunecă pe obraz. Părul ei, de obicei roșu și lucitor acum era uscat și murdar. Fuseseră torturați zile întregi. Dacă ar fi mărturisit, ar fi fost

cruțați de un proces și sentința împlinită imediat. Durerea și suferința lor s-ar fi terminat. De ce nu și-au făcut viața mai ușoară? Nici unul dintre cei trei frați nu s-a deranjat să răspundă la acuzațiile absurde. Au îndurat din motive pe care oameni precum Tamhas Gall nu le vor înțelege vreodată.

Cu cât Tamhas era concentrat pe ei cu atât mai mult timp Daniel și Ailis aveau să fugă cu micuții. Nu vroiau ca restul familiei lor să aibă aceeași soartă ca și Brian. Bietul Brian fusese lovit atât de tare că murise înainte de a cădea pe podeaua magazinului. Parohul îi povestise cu mare veselie cum murise soțul ei. Dar Sorcha era deja amorțită și găsisese un mod de a-și bloca harul. În caz contrar, ar fi fost torturată mult mai rău decât orice iar fi făcut Tamhas, fizic sau în orice alt fel.

— Sunteți pregătiți să vă întoarceți în iad? Întrebă Tamhas.

— Vă trimit acolo cu mare bucurie.

Niall nu se uită la el. Mușchii obrazilor îi zvâcneau dar rămase nemișcat. Probabil că nu voia să-i dea lui Tamhas satisfacția de a vedea că îl atinsese într-un punct sensibil. Cairiona nu își învinovătea fratele. A simțit o satisfacție uimitoare când l-a scuiptat pe Tamhas. Singurul lucru mai bun de atât ar fi fost să afle că totul era doar un coșmar oribil.

— Dacă sunt condamnat la iad, atunci te voi aștepta cu plăcere până când ajungi alături de mine ca să pot asista la tortura ta de către întunecatul, spuse Niall.

— M-ai blestemat? Culoarea se scurse de pe fața lui Tamhas.

— Nu, spuse el.

— Tu ești unicul responsabil de soarta ta.

— Leagă-i de rug, a ordonat Tamhas.

— E timpul să-i trimitem în mormânt pentru păcatele lor.

Cu toții au fost împinși spre țărâșii mari de lemn care fuseseră puși în curte. În jurul lor, grămezi de vreascuri. Un om voinic, o trase pe Caitriona și o legă de unul din ei, frații legați și ei de o parte și alta. Frânghia strânsă i se cufunda în carne. Gemu de durere. Soarele strălucea, dar viziunea ei se întuneca. Capul i se dădu pe spate și o viziune o pătrunse. Cât de adecvat! Atât de aproape de moarte, o ultimă viziune în viitor.

— *Nu că e frumos? Întrebă Ailis.*

— *Micuțul meu Samuel. Se aplecă și îl sărută pe frunte.*

— Dacă te-ar putea vedea tatăl tău. Se uită în sus și întâlnește privirea cuiva.

— Vrei să-l iei în brațe?

— Da, spuse Daniel și se apropie de pat.

— E un băiat minunat. Niall ar fi mândru.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Ailis. Și-o șterse și zâmbi.

— Îmi e dor de el teribil.

Daniel îl înveli pe micuț fără să se uite la ea. Se lupta din greu să nu plângă. Micuțul începu să plângă în brațele lui și îi șopti încet.

— Micuțule, stai liniștit.

— Voi fi mereu aici cu voi.

Se opri din plâns și se uită în sus la Daniel. Era un băiat inteligent pentru un nou-născut. Părea să fi înțeles ce îi spusese Daniel. Era oare posibil? Micuții nu înțeleg lumea din jurul lor câțiva ani de zile. Daniel i-l dădu înapoi lui Ailis.

— O vrea pe mama, spuse el.

— Te pricepi cu micuții, spuse Ailis.

— Mă bucur că ești aici cu mine. Nu cred că aș fi supraviețuit fără tine.

— Bineînțeles că ai fi supraviețuit, spuse Daniel șoptit.

— Și vei fi o mamă minunată.

Ailis se uită la Samuel și zâmbi.

— Dacă nu l-aș avea pe el, nu aș avea nici un motiv să trăiesc. Fără Niall ...

Daniel era cu spatele la Ailis. Nu se mișcă un timp, apoi se întoarce spre ea. Înghiți un nod înainte de a vorbi din nou. Ochii lui erau acum triști. Nu era distrus, dar nu era nici bine.

— Mi-e dor de Cat a mea, șopti el. Și întotdeauna îmi va fi. Nu am ajuns la timp să o pot salva. Voi regreta asta întotdeauna.

— Nu ai fi putut face nimic, îi spuse Ailis.

— Ai fi murit și tu.

Daniel dădu din cap.

— Uneori mă gândesc că ar fi fost de preferat. Dar, da, fu de acord.

— Nu aveam cum să-i salvez de la rug. A fost o scenă oribilă pe care nu o voi uita prea curând.

De data aceasta o lacrimă îi scăpă. Se lăsă pradă emoțiilor, suspinele cuprinzându-i tot corpul. Un bărbat puternic în lacrimi era o scenă cutremurătoare. Se așeză într-un scaun și se aplecă, pierdut în agonia pierderii femeii iubite. Când valul de lacrimi a trecut, s-a lăsat pe spate și și-a șters fața. Se uită la Ailis.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim și să ne schimbăm numele. Pentru copii. Au nevoie de o viață care nu este pătată de moartea părinților lor.

— Nu i-au pierdut pe toți, îi reaminti Ailis.

— Încă ne au pe noi.

— Da, spuse el.

— Și ne vor avea întotdeauna.

Ea dădu din cap.

— Ce nume ne vom pune?

— *Noble, spuse el.*

— *Sună frumos.*

Ea zâmbi.

— *Da. Așa e.*

Caitriona clipi de câteva ori și viziunea dispăru. Fața îi era udă cu propriile lacrimi. Undeva acolo, în mulțime, se afla dragul ei Daniel-sau se va afla. Nu era sigură când va sosi, dar va fi acolo și îi va vedea murind. Cât de mult își dorea să poată preveni asta, dar poate că putea face ceva pentru el.

Se întoarse spre Tamhas și zâmbi.

— Poate crezi că ai câștigat, dar nimic din ceea ce faci aici nu ne va opri.

— Vom vedea, când vă arde corpul. El chicoti.

Și zicea că ei sunt diabolici. Caitriona lăsă acest gând la o parte și se concentră la scopul ei. Focul nu va fi sfârșitul lor. Tamhas trebuia să înțeleagă asta, dar, și mai important era ca Daniel să audă ce avea de spus. Pentru ca în viitorul îndepărtat, când se va uita la copiii lor să realizeze cât de multe motive avea să trăiască.

— Aprinde focul, îl întărită Caitriona.

— Dansează în cenușa noastră, dar indiferent de ce faci astăzi, noi vom continua să trăim. Moartea nu este sfârșitul- moștenirea noastră va dăinui.

— Ce moștenire? Întrebă Tamhas.

— Acesta este modul tău de a întârzia executarea? Nu va merge. Vei muri. Trăsni din degete spre oamenii cu torțe.

— Dați foc acum. Oamenii aprinseră focul și priviră cum se întindea prin fân și lemn. Trosnea în timp ce se aprindea și fumul începu să îi învăluie.

Sorcha se uită la ea și murmură,

— Îmi pare rău. Lacrimile îi șiruiau pe obraji. Ochii ei erau roșii și aproape de aceeași nuanță ca și părul ei roșu.

Caitriona dădu din cap la ea.

— Nu te învinovăți, soră dragă. Ne vom revedea curând. Iadul nu era destinația lor finală. Deja îl trăiseră. Numai lucruri bune îi așteptau de cealaltă parte. Caitriona refuza să creadă că nu va fi așa.

Flăcările începură să-i mângâie picioarele. Respiră adânc prin durere. Era deja în agonie; ce mai conta încă puțină? Nu îi va oferi lui Tamhas satisfacția de a o vedea slabă. Se uită la el dorind să îi arate determinarea înrădăcinată în interiorul ei. Apoi se întoarse spre mulțime, sperând că Daniel era deja acolo. Nu ar fi vrut să îi vadă moartea îngrozitoare, dar vroia să-i spună pentru ultimă dată cât de mult îl iubea.

— Inima mea, singurul om pe care l-am iubit vreodată, sper că ști ce spun. Noi suntem Triùir Mhòra, și moștenirea noastră sunt copiii noștri. Ne puteți distruge corpurile, dar harul nostru va continua. Prin ei vom trăi.

Focul îi învâluia. Prin flăcări îl zări pe Daniel la marginea mulțimii adunate să-i vadă arzând. Căldura nu o mai deranja-era imună la toată durerea și găsise pace în marea de haos. Întâlni privirea soțului ei și zâmbi ușor. Lacrimile îi siruiau pe față și i-a trimis un ultim sărut. Înțeleșese, asta era ceea ce avea nevoie de la el, apoi închise ochii pentru totdeauna.

Extras: Un sărut fermecător

Amanda Mariel

Prologue

Moire zâmbi la Ma și Lili în timp ce frământa o minge de aluat. Ambele erau vizavi de ea făcând propriile lor loturi de amestec. O dungă de făină acoperea obrazul lui Lili, iar sorțul lui Ma avea amprente. Moire își imagina că probabil și ea era acoperită în făină.

— Câte pâini trebuie să facem astăzi?

— Nu prea multe. Șase. Ma întoarse aluatul și începu să-l frământe.

— Avem patru comenzi de pâine, două pentru conac, unul pentru han și unul pentru doamna Moreau. Și să avem câteva în plus pregătite.

Moire luă o gură de aer și continuă să frământe aluatul.

Lili își dădu o buclă de păr de pe frunte lăsând o dungă proaspătă de pulbere.

— Nu ne putem plânge. Suntem norocoși că atât de mulți săteni cumpără pâinea noastră.

— Nu mă plângeam, spuse Moire.

Franța fusese bună cu ea-cu ei toți. Construiseră o casă plăcută și o viață viabilă aici, în anii de când plecaseră din Scoția. Tata avea fierăria lui iar mătușa Ailis, care devenise cu ani în urmă mama lor, suplimenta venitul cu produse de brutărie.

Mai mult decât atât, sătenii au fost buni și i-au acceptat, atunci când familia s-a stabilit aici. De-a lungul anilor, mulți le-au devenit prieteni. În plus, unul dintre domnii orașului o curta. Bastien Roux începuse să-i facă avansuri acum o săptămână și chiar îi plăcea chipeșul tânăr. Bineînțeles că nu era îndrăgostită, dar era sigură că în timp emoția se va dezvolta între ei.

Moire puse aluatul la crescut. Îi aruncă o privire lui Lili în timp ce se întinse după mai multe făină.

Nu, Moire nu se plângea, cu toate acestea, își putea da seama că lucrurile se schimbau. Lili era agitată în ultimul timp și pretindea că simte o anxietate învăluind satul, iar ea începuse să aibă din ce în ce mai multe viziuni. Lachlan nu vorbea prea mult despre abilitățile lui, deși devenise mai rezervat în ultimul timp, ceea ce o îngrijora. Samuel era cel mai îngrijorător. Insista că familia ar trebui să părăsească Franța, dar nu dădea motivul.

Cât își dorea să știe ce se întâmpla.

Avusese trei viziuni săptămâna trecută, dar nu le putea desluși înțelesul. Primele două erau a 2 femei necunoscute în locuri în care nu mai fusese. Cea mai recentă viziune fusese ceva mai puternică și durase ceva mai mult, dar tot nu o înțelegea.

Era vecina, văduva Pierre, ghemuită într-un colț întunecat plângea cerând mila cuiva.

— Nu, vă rog. Ați înțeles greșit. Vă rog, implora ea. Apoi viziunea dispăru la fel de repede cum venise.

Moire exhală lent împingând sentimentul de neliniște ce crescuse în ea. Poate că ar trebui să le spună lui Lili și Ma ceea ce văzuse.

— Ce se întâmplă Moire? Lili își scutură făina de pe mâini și își aținti privirea la Moire.

— Nu încerca să te ascunzi. Te simt că ești supărată.

Moire nu era câtuși de puțin surprinsă pentru că acesta era harul lui Lili, de a simți emoțiile celor din jur. Făcuse tot posibilul în ultimele zile să își supreseze anxietatea pentru a nu îi alarma pe Lili și Lachlan. Dar acum nu mai putea. Trebuia să le spună.

— Am avut viziuni.

Ma se aplecă peste tejghea, îngrijorarea gravată în liniile fine ale feței ei.

— Spune-ne.

— Mă tem că nu este mult de spus. Sunt mai mult ca flash-uri rapide, care nu dezvăluie nimic, dar îmi dau sentimentul că ceva rău este pe cale de a se întâmpla. Moire se uită spre intrarea cabanei atrasă de scârțâitul ușii.

— Tata, ești acasă ... devreme.

Stomacul ei se scufundă când văzu pe Samuel și Lachlan în spatele lui. Băieții fuseseră născuți verii ei, dar deveniseră frații ei de mult timp. Ambii posedau propriul lor har-sau haruri în cazul lui Lachlan pentru că el le avea pe toate trei. Samuel avea capacitatea de a vedea culoarea oamenilor și de a le înțelege intențiile sufletului.

Tatăl intră în bucătărie în timp ce Samuel închise ușa grea de lemn a cabanei.

— Lachlan a avut o viziune.

— Și și Moire. Ma îl îmbrățișă pe tată iar el îi dădu un sărut pe cap.

— Tocmai ne spunea mie și lui Lili despre viziune.

— Ce ai văzut? Lachlan și Moire se întrebară unul pe altul în același timp.

— Tu primul. Moire se așează într-un scaun cuprinsă de epuizare.

Un țipăt strident penetrează camera și Moire sări în picioare. Ce se întâmplă? Se duse lângă tata și Lachlan la fereastra unde Ma, Samuel, și Lili curând se alătură.

— Atât de multă frică, șopti cu vocea tremurată.

Doi bărbați o târau pe văduva Pierre din casă care lovea și țipa. Moire înghiții cu noduri, dorind să nu se uite, dar în același timp fără să-și poată lua privirea.

Samuel a adăugat:

— Și mânie, aura lor este roșie.

Lili se întoarse și își acoperi fața cu mâinile.

— Îi este atât de frică ...este atât de supărată. De ce o iau?

Tata își puse brațul în jurul ei.

— Vino aici. El a condus-o la un scaun și a ajutat-o să se așeze apoi s-a întors la ceilalți.

— Lachlan, spune-le ce ai văzut.

Samuel îl trase de braț pe tata.

— Ar trebui să împachetăm ce putem și să plecăm întâi. Le poate spune pe drum.

Ma își puse brațele în jurul lui Samuel și îl trase aproape.

— Taci acum.

Moire se întoarse spre Lachlan mușcânduși buzele în așteptare ca el să vorbească.

Se uită la tavan, și respiră adânc.

— Am văzut asta. Arătând spre fereastră.

— Văduva Pierre fiind acuzată de vrăjitorie și luată.

Moire înghiții un nod.

— Și eu am văzut-o! Într-un loc murdar și întunecat. Era speriată și cerea mila cuiva.

Tata își puse mână puternică pe umărul lui Moire iar ea își aplecă capul pe brațul său.

Lachlan dădu din cap.

— Mă tem că Samuel are dreptate. Nu mai putem sta mult aici.

Inima lui Moire se scufundă. Nu vroia să părăsească Franța-să-lase pe Bastien. Își ridică capul.

— De ce nu? Aceasta este casa noastră.

Lachlan îi aruncă o privire mustrătoare.

— Am văzut-o pe Lili târâtă în lanțuri. Oamenii îi strigau numele în timp ce o târau. Cabana noastră în flăcări. Ma plângând. Dădu din cap și oftă.

— Trebuie să plecăm înainte ca asta să se întâmple.

— Pe mine? Dar de ce? Se auzi vocea lui Lili.

Tata se uită la Ma.

— Cred că a venit timpul să le spunem ce sa întâmplat în Scoția.

Ma aprobă din cap.

— Așezațivă.

Moire privi familia asezându-se.

— Noi deja știm.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui tata în timp ce își clătina capul.

— Nu tot.

— Păi, Ma spuse, luând mâna tatălui în a ei.

— Nu am plecat din Scoția pentru că am vrut. Am fugit pentru ne proteja.

— De ce am fugit? Lili se întoarse cu ochii mari la tata.

Își șterse lacrima de pe obraz.

— Mama ta, Dumnezeu s-o odihnească în pace, împreună cu tatăl lui Samuel și mama lui Lachlan au fost acuzați de vrăjitorie. Vocea lui tremura de emoție și Lili își puse mâna pe brațul lui, masându-l pentru a-l conforta.

— Draga voastră mamă mi-a spus să vă protejez.

Scaunul lui Lachlan scârțâi când el se mișcă.

— Și tatăl meu?

— Totul este foarte trist. Ma își înclină capul.

— Mulțimea care a venit după mama ta l-a lovit atât de tare că l-au omorât pe loc. Plângând, Ma își ridică privirea la Lachlan.

— Poate că a fost o binecuvântare că a scăpat de rug.

Inima lui Moire palpită. Ar fi vrut să țipe, să fugă, să uite tot ce i se spusese. Știa că mama ei murise împreună cu ceilalți, dar i se spusese că a fost un accident. Doar atât. Își încleștă mâinile în poală și se uită la tata.

— Iar acum ne așteaptă aceeași soartă?

Samuel se ridică în picioare.

— Nu a venit nimeni încă. Trebuie să plecăm înainte să vină.

Ma dădu din cap.

— Repede. Luați doar ceea ce e necesar și nimic mai mult decât puteți căra.

Lili se opri în mijlocul bucătăriei, întorcându-se spre părinții ei.

— Unde mergem? În Spania ca și ceilalți?

— Nu, clătină din cap tata.

— Vom merge pe jos până la coastă, apoi vom lua un vapor spre Anglia.

— Acum, grăbește-te.

Moire o urmă pe Lili în dormitor. Nici una nu a pierdut timpul vorbind în timp ce își împacau valizele. Moire terminase și stătea lângă ușă uitându-se la Lili. Sora ei dulce tremura toată. Așa va fi pentru tot restul vieții lor? Ascunzându-și darurile? Și așteptând ziua în care vor trebui să lase totul în urmă din nou? Și copiii lor?

Moire închise ochii, zdrobită de gânduri și emoții. Erau multe lucruri pe care nu le putea controla, dar în acel moment a luat o hotărâre. Le va controla pe cele pe care poate. Se va asigura să nu dea darul mai departe.

— Moire. Deschise ochii și Lili era lângă ea cu valiza în mână.

— Ești gata? Întrebă Moire.

Lili dădu din cap, o luă înainte, apoi se opri.

— La ce te gândeai?

— Că nu mă voi căsători niciodată. Spuse Moire.

Lili își înclină capul.

— Bineînțeles că te vei căsători.

— Nu. Pentru că refuz să am copii într-o lume atât de rea. Moire își ridică umerii.

— Nu voi supune un prunc nevinovat la toate astea.

Lili se uită la ea cu simpatie.

— Înțeleg, dar sper ca într-o zi să te răzgândești.

Comandați Un sărut fermecat Aici

Extras: Charming Her Rogue

Dawn Brower

CAPITOLUL UNU

Iunie, 18 1914

Lady Catherine Langdon mișcă paharul de șampanie și se uita la bule cum se ridicau pe margine. Muzica violonistului care cânta Sezoanele lui Vivaldi rezona în întreaga cameră. Cat ar fi preferat ceva mai liniștitor care să îi ușureze suferința, dar nu avea prea multă putere să exprime ceea ce vrea în viața ei. Se considera o femeie modernă, și totuși, trebuia să continue să urmeze ceea ce era dictat de societate. La douăzeci și unu de ani i-ar fi plăcut să aibă propria reședință și să-și poată folosi moștenirea cum vrea. Dar asta nu era soarta ei. Tatăl ei se asigurase că are un gardian al tuturor lucrurilor și că nu va avea acces la fonduri pentru încă patru ani. Dacă se căsătorea, îi

reveneau soțului ei. Cat nu avea nici o intenție să permită ca un lucru atât de arhaic să i se întâmple. Nici un bărbat nu ar avea vreodată putere asupra ei.

— Și dumneavoastră vi se par aceste mese plictisitoare? un bărbat întrebă din spatele ei.

Fusese atât de prinsă în propriile-i gânduri că nici nu-i observase prezența până când nu a vorbit. Cat se întoarse să vadă cine era. Era destul de înalt și profetic. Unele femei ar putea fi intimidat de asta, dar nu Cat. Avea părul la fel de întunecat ca noaptea-deși nu la fel de negru ca al ei. Era brăzdat de șuvițe deschise, sugerând că petrecuse ceva timp în lumina soarelui. Un fir îi atârna pe frunte într-o buclă atrăgătoare. Ochii lui străluceau ca smaraldele hipnotizându-o pentru câteva secunde, până când și-a revenit.

— Da. Pot fi destul de plictisitoare, confirmă ea.

— Dar se pare că sunt o necesitate pentru ambasador. Sir Benjamin Villiers, tutorele ei, lucra ca secretar al ambasadorului. Cat locuia în Franța, împreună cu el, de când murise tatălui ei acum mai bine de un an. Alte femei ar fi fost încântate să trăiască în Paris și să aibă acces la ultima modă, dar nu ea-niciodată. Își dorea mult mai mult decât rochii frumoase și accesorii strălucitoare. Erau frumoase și aprecia că nu trebuie să aibă grija banilor. Dar unele lucruri erau mult mai importante decât asta. Studia în secret pentru a fi asistentă medicală. Sir Benjamin ar fi fost oripilat dacă ar fi aflat. Spera ca el să nu afle. Cu climatul actual al lumii politice se temea că astfel de abilități

s-ar putea dovedi necesare, deși se ruga ca instinctele ei să se dovedească greșite.

Anumite daruri existau în familia ei de secole. Unii dintre strămoșii ei fuseseră persecutați ca vrăjitoare. Mama ei fusese un descendent direct al acestei linii, iar acum ea. Numele de Catherine provenea de la o variație a uneia dintre acele vrăjitoare-Caitriona. Cat avea chiar și același dar ca femeia care fusese judecată drept vrăjitoare și slujitoare a diavolului. Cei care nu le înțelegeau abilitățile le credeau imorale, dar familia ei le considera o binecuvântare de undeva bun.

Moștenise părul negru al tatăl ei, fostul Duce de Grantly, dar ochi săi albaștri ca safirul erau de la mama ei. Titlul tatălui ei trecuse la un văr pe care de abia îl cunoștea. Mama ei murise la naștere, după una din multele încercări de a îi da ducelui un moștenitorul de care avea nevoie cu disperare – sau mai bine spus-dorea. Din păcate, nici mama ei nici copilul nu supraviețuiseră. Era complet singură pe lume, și, uneori, asta era mai mult decât putea suporta.

Dar darurile, uneori, veneau în trei. Fusese cumva binecuvântată cu toate abilitățile, dar una era predominantă. Premonițiile ei nu erau viziuni, dar mai mult sentimente accentuate ale emoțiilor celor din jur. Era cea mai puternică capacitate dar uneori nu putea descifra ce înseamnă. Acest om proiecta un lucru clar-secrete. Ascundea ceva, și se putea dovedi a fi ceva care ar putea avea impact asupra întregii lumi.

— Unii oameni au nevoie de evenimente sociale pentru a funcționa, spuse cu un ton calm.

— Eu nu mi-am pus niciodată baza în ele. Ție îți plac?

— Nu în mod special, răspunse ea.

— După cum ați menționat-sunt mai mult obositoare decât distractive. Dacă nu-ți plac ce te aduce aici. Oaspeții ambadorului sunt, în general, din înalta societate.

Întâlnise numeroase persoane îngâmfate. Cat nu găsisese pe nici unul dintre ei deosebit de demn de remarcat. Nu se baza pe darurile ei pentru a avea o epifanie în ceea ce-i privea. Din experiență, când cineva vorbea atât de mult despre ei înșiși, de obicei, însemna că nu sunt atât de importanți. Cei tăcuți erau cei pe care trebuia să-i observe și să-și dea seama cine sunt. Ca bărbatul de față-el începuse conversația, dar nu divulgase prea mult despre el.

— Nu să mă laud cu legăturile mele. Se întinse și luă un pahar de șampanie de la un chelner ce trecea pe lângă el. Bărbatul puse paharul la gură și bău lichidul spumos. Din nou, Cat rămase vrăjită de el și comportamentul lui. Era enigmatic. Ce joc juca? Lăsă paharul în jos și îi întâlni privirea.

— Nu crezi că este mult mai bine să te porți ca ceilalți pentru a nu fi observat?

Ea nu înțelegea cum ar putea el trece neobservat. Era cel mai chipeș bărbat din cameră, plin de farmec și aroganță, dar poate că îi arăta doar ei acea parte a lui. Părea într-adevăr a fi un om cu multe fețe.

— Nu am fost niciodată o persoană prea retrasă, răspunse ea.

— Îmi place interacțiunea socială – de cele mai multe ori. De fapt, aproape că avea nevoie de ea.

— Da. Nu, prea ai avea cum. O femeie ca tine iese în evidență chiar și într-o mulțime. Probabil că ai numeroși pretendenți.

— Nu în mod special, răspunse ea.

— Cel puțin nu aici, în Franța. Acasă am avut câțiva. Nici unul dintre ei nu îi făcuse inima să-i bată mai repede sau reușise să îi taie respirația. Dar acest om da. Avea ceva care o făcea să vrea să se apropie de el, să-l atingă, și poate chiar să-și pună buzele pe ale lui. Pur și simplu-el era periculos pentru bunăstarea ei, și ea nici măcar nu îi știa numele încă.

— Păcat! Mai luă o înghițitură din vinul spumant.

— Presupun că ești ca șampania asta. Dulce, ispititoare și plină de plăcere după o singură înghițitură.

Trebuia să fie un șarlatan de cel mai rău tip. Un domn nu ar spune asemenea lucruri atât de scandaloase unei doamne. Credea că era o cipriotă angajată pentru plăcerea bărbaților de la petrecere? Nu erau multe femei prezente. Așa era natura muncii politice – femeile rămâneau acasă cel mai des. Singurele doamne acolo erau soțiile diplomaților și angajatele. Cat era singura femeie neatașată. Poate că răstălmăcea prea mult ceea ce spusese.

— Domnule, sunteți prea îndrăzneț. Se încruntă puțin.

— Insist să vă cereți scuze.

El își ridică o sprânceană.

— Nu sunteți nici unul din lucrurile pe care le-am menționat? Buzele lui formară un zâmbet păcătos. La naiba cu el și fața lui superbă.

— Nu cred.

— Nu sunt o doamnă pe care o poți insulta fără consecințe. La naiba, era fiica unui duce. Cat își ridică bărbia și îl pironii cu o privire arogantă.

— Știți cine sunt?

El chicoti ușor.

— Cred că toată Franța este conștientă de descendența dumneavoastră – cu siguranță toată lumea din Anglia este.

Cat respiră adânc și se pregăti pentru contradicția iminentă. Acest om o atinsese greșit, și corect, în același timp. Își dorea cu ardoare să nu-l considere atât de atractiv. Corpul ei aproape fredona de bucurie în prezența lui. Își urmase întotdeauna instinctele în trecut; cu toate acestea, era convinsă că în cazul lui ar fi mai bine să exercite prudență. Era capabil să-și ascundă o parte din el de darurile ei și nu putut avea încredere în el din cauza asta. Ce îl făcea special?

— Atunci de ce continui să fii atât de nepoliticos? Nu putea nicicum discerne motivația lui de a fi atât de arogant și condescendent. Ea era amabilă cu toată lumea iar el o făcea să vrea să lovească pe cineva pentru prima dată în viața ei.

— Ce v-am făcut ca să fiți așa cu mine?

— Nimic. Ridică el din umeri.

— Mă intrigați și m-am gândit să vă determin temperamentul.

— Ohh ... Dacă ea ar fi fost genul de femeie isterică deja ar fi țipat la el.

— Ești de nesuportat.

— Mulțumesc. Buzele lui tremurau și amuzamentul aproape că dansau în ochii lui.

— Mă mândresc cu faptul că pot să activez oamenii în cele mai neașteptate moduri.

Ea își dădu ochii peste cap.

— În acest caz, puteți considera obiectivul atins.

Cat îl ura. Era cel mai rău tip de om și nu înțelegea ce găsisese atât de atrăgător înainte. Se putea duce dracului din punctul ei de vedere. Ar fi o zi minunată dacă nu ar mai intra în contact cu el vreodată. Unii diavoli chipeși nu trebuie încurajați, iar el era printre primii pe listă.

— Dansează cineva la cheștiile astea? Se uită în jurul camerei.

— Se pare că majoritatea sunt fericiți să vorbească despre subiecte insipide, care sunt sigur că mă vor adormi.

— Lăsați-mă să ghicesc, spuse ea.

— Vă considerați pe dumneavoastră și totul despre dumneavoastră simbolul a tot ceea ce este stimulant în lume. Dumnezeu s-o ocrotească de toți cei care credeau că

lumea se învârte în jurul lor. Nu avea nevoie de atenție de la genul ăsta.

— Deloc, răspunse el calm.

— Dar nu sunt atât de plictisitor încât să pun pe cineva într-o stare de inerție. Făcu un gest către un grup din apropiere.

— Doar uită-te la ei toți – fețele lor fac aluzie la serenitate – practic dorm în picioare.

Cat oftă.

— Dacă sunteți atât de plictisit de ce mai sunteți încă aici? De fapt, de ce continua să vorbească cu el? Era mai mult decât iritată era deja enervată.

— Ai putea merge acasă și totul va fi bine în lumea ta Domnul....

— Lord, întrerupse el.

— Nu am fost niciodată un simplu domn.

Bineînțeles că era un Lord. Aroganță ca a lui era normală pentru mulți, dar cei din clasa lui erau plini de ea. Nu era de

mirare că o emana cu fiecare respirație, și nu-și cerea scuze pentru ea.

— Da, mă rog ...În mintea ei rugându-se pentru răbdare.

— Pentru a vă răspunde la întrebarea anterioară acest eveniment nu a fost menit să aibă dans. Este o cină și conversație. Dacă doriți mai mult decât atât ar trebui să participați la balul de la sfârșitul săptămâni. Sunt sigură că un Lord ca dumneavoastră nu va avea nici o problemă în a găsi o parteneră dispusă să danseze.

— Veți dansa cu mine?

Ar fi fost politicos să spună că da. Acestea erau așteptările oricum ...

— Categorie nu. Nu se putu abține să o spună.

— Nu cred că aş putea termina un dans înainte de a-mi dori să vă strâng de gât. Cel mai bine este să ne cruțăm dezastrul.

În loc să se simtă jignit el rânji, ca și cum l-ar fi complimentat. Era un ticălos.

— Cred că te plac.

— Te rog, nu, spuse ea.

— Nu trebuie să mă flatezi. Să te plac este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

La începutul conversației lor chiar i-ar fi plăcut. Acum, că petrecuse ceva timp în compania lui se răzgândise. Era frumos, și avea ceva care o atrăgea, dar era total nepotrivit pentru ea. Din experiența ei cel mai bine era să taie toate legăturile în situații ca aceasta. Cat nu avea nevoie de nici o durere de inimă în viața ei.

— Ah, se aplecă înspre ea. Căldura lui emana înspre ea în valuri.

— Dar te fascinează. Dacă te ajută cu ceva eu sunt la fel de fermecat de tine.

— Vă asigur că asta nu a fost intenția mea. Se îmbujoră și o cuprinse căldura. Sorbi din șampanie neștiind cum altfel să reacționeze la atenția primită.

— Nu o lua prea în serios.

— Mă tem că deja am făcut-o. El își ridică paharul în semn de noroc.

— Dar eu știu când să mă închin în fața cuiva. Pentru tine, draga mea, Lady Catherine. Sorbi din șampanie apoi făcu cu ochiul.

— Până când ne vom revedea, pentru că sunt sigur că se va întâmpla.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră. Nimeni nu observase toate astea și se întreba dacă el fusese doar o fantasmă. Dar, premonițiile ei nu funcționau în acest fel. Era real și fusese prezent în cameră. Cuvintele lui de despărțire erau ca un semn. Cat era convinsă că se vor mai vedea mai mult decât o dată. Într-un fel sau altul, destinele lor erau interconectate. Nu se înșelase niciodată; cu toate acestea, era prima dată când se și temea dar se simțea și reînvigorată în același timp.

[Click aici pentru a comanda Charming ei Rogue](#)

DESPRE AUTOARE

USA Today o numește una dintre cele mai vândute autoare. DAWN BROWER scrie atât romane romantice istorice cât și contemporane. Întotdeauna există povești în mintea ei; dar nu a crezut că le va putea da viață. Creativitatea ei a găsit în sfârșit un mod de manifestare.

A fost singura fată dintre cei șase copii. Își crește singură cei doi băieți adolescenți și viața ei nu este plictisitoare nici măcar o clipă. Pasiunea ei este lectura și apreciază toate genurile ei.

WWW.AUTHORDAWNBROWER.COM

CUPRINS

SERIA MOȘTENIREA DĂINUIE

Nota AUTORULUI

Mulțumiri

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

Amanda Mariel

Extras: Un sărut fermecător

Prologue

Dawn Brower

Extras: Charming Her Rogue

CAPITOLUL UNU

DESPRE AUTOARE

De asemenea autor DAWN BROWER